Oscar ve Pembeli Meleği

Çeviren:
Bahadırhan
Bozkurt

Dünya
Edebiyatı
Roman

Eric-Emmanuel
Schmitt

Her gün dünyaya sanki ilk kez görüyormuşsun gibi bak!

Oscar on yaşında bir lösemi hastasıdır. Ölümün yaklaştığını herkes bilir ama kimse ona söyleyemez. Ailesi susar, doktorlar susar, arkadaşları susar; ta ki pembe giysili Rose Anne ortaya çıkana kadar.

Bu pembeli kadın, Oscar'a hayata başka bir gözle bakmayı öğretir: Her günü on yıl gibi yaşamak ve Tanrı'ya mektuplar yazmak. Böylece on iki gün, bir ömrün tamamına dönüşür. Oscar bu mektuplarda çocukluğun saflığından ergenliğin öfkesine, ilk aşktan kayba, hayal kırıklığından kabullenişe kadar insan olmanın bütün duraklarından geçer.

Oscar ve Pembeli Meleği, ölümü merkeze alan bir kitap değil, hayata yazılmış bir övgü, yaşama tutulan bir ışık. Kahkaha ile gözyaşı, masumiyet ile bilgelik arasındaki o ince çizgide yürüyen bu roman, küçük bir çocuğun sesiyle okura her sabah dünyaya yeniden bakmayı öğretiyor.

Eric-Emmanuel Schmitt, Fransız romancı, oyun yazarı ve sinema yönetmeni. 1960 yılında Lyon'da doğdu. 1980-1985 yılları arasında École Normale Supérieure'de felsefe eğitimi aldı. Eserlerinde Tanrı, dinler, şiddet ve kutsal arasındaki bağ, yitirilen kimlik, davranışların gizemi gibi konulara yer veren Schmitt'in kitapları 45 dile çevrildi, tiyatro oyunları 50'den fazla ülkede sahnelendi.

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Adolf H.'nin Diğer Yaşamı
Yüzlerin Ötesini Gören Adam
Bir Aynada Üç Kadın

Görünmeyen Döngü:
Oscar ve Pembeli Meleği
Milarepa
Madam Pylinska ve Chopin'in Sırrı
Mösyö İbrahim ve Kuran'ın Çiçekleri
Bayan Ming'in Hiç Olmayan On Çocuğu
Şişmanlayamayan Sumocu
Nuh'un Çocukları (yayımlanacak)
Félix ve Görünmez Kaynak (yayımlanacak)

OSCAR VE PEMBELİ MELEĞİ

Orijinal adı: Oscar et la dame rose
© Éditions Albin Michel, Paris 2002-2004-2009
Yazan: Éric-Emmanuel Schmitt
Fransızca aslından çeviren: Bahadırhan Bozkurt
Yayına hazırlayan: Nimet Kirşan

Türkçe yayın hakları: © 2026 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Şubat 2026 / ISBN 978-625-5683-87-8
Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Geray Gençer
Sayfa uygulama: Taylan Polat
Baskı: Ayhan Matbaa Basım San. Tic. Ltd. Şti.
Mahmutbey Mah. 2622 Sok. No: 6/41
Bağcılar - İSTANBUL
Tel. (212) 445 32 38 / Faks (212) 445 05 63
Sertifika no: 44870

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Oscar ve Pembeli Meleği

Eric-Emmanuel Schmitt

Çeviren: Bahadırhan Bozkurt

Doğan Kitap

Görünmeyen Döngü

Görünmeyen Döngü serisi, birbirinden bağımsız romanlardan oluşmakla birlikte ortak bir temayı paylaşır: Anlam arayışı. Serinin her kitabında, başkahraman yaşamının yas, terk ediliş, hastalık ya da savaş gibi belirleyici bir anında kendini beklenmedik bir karşılaşmanın içinde bulur ve bu, ona yola devam etme gücü verir. Ayrıca bu karşılaşma manevi bir deneyime dönüşür, ruhsal bir derinliği açığa çıkarır.

Serideki kitaplara bakarsak: *Milarepa* Tibet Budizmini, *Mösyö İbrahim ve Kuran'ın Çiçekleri* İslamiyeti, özellikle de tasavvufu, *Oscar ve Pembeli Meleği* Hıristiyanlığı, *Nuh'un Çocukları* Museviliği, *Şişmanlayamayan Sumocu* Zen Budizmini, *Bayan Ming'in Hiç Olmayan On Çocuğu* Konfüçyüsçülüğü, *Madam Pylinska ve Chopin'in Sırrı* ise müziğin ruhla kurduğu ilişkiyi merkeze alır. *Félix ve Görünmez Kaynak*'ta ise animist düşünce işlenir.

Eric-Emmanuel Schmitt, maneviyatı hümanist bir bakış açısıyla ele alır. Onları, hayatta yol almayı kolaylaştıran bilgelik ve şiir hazineleri olarak görür. Onun yaklaşımının özgünlüğü de burada yatar: Okurunu dönüştürmeye ya da inançlar üzerine anlamsal bir eleştiri sunmaya çalışmaz; bunun yerine, beklenmedik empati alanları yaratarak keşfetmeye, sezgisel olarak hissetmeye davet eder.

Danielle Darrieux'ye...

Sevgili Tanrı,

Adım Oscar, on yaşındayım, içindeki kedi ve köpekle birlikte bütün evi ateşe verdim (galiba kırmızı balıkları da kızartmış oldum) ve bu da sana yazdığım ilk mektup çünkü şimdiye kadar derslerim yüzünden hiç vaktim olmadı.

Şunu baştan söyleyeyim, yazmaktan nefret ediyorum. Gerçekten mecbur kalmadıkça yazmıyorum. Çünkü yazı yazmak hayatı çelenkle, kurdeleyle, ponponla ve cicili bicili şeylerle süslemek gibidir. Yazmak, süsleme kandırmacasından başka bir şey değil. Yetişkin işi.

İspatı mı? İşte, mektubumun girişine bak: "Adım Oscar, on yaşındayım, içindeki kedi ve köpekle birlikte bütün evi ateşe verdim (galiba kırmızı balıkları da kızartmış oldum) ve bu da sana yazdığım ilk mektup çünkü şimdiye kadar derslerim yüzünden hiç vaktim olmadı." Oysa şöyle de diyebilirdim: "Bana Yumurta Kafa derler, on yaşındayım ama yedi yaşındaymışım gibi görünüyorum, kanser olduğum için hastanede yaşıyorum ve şimdiye kadar seninle hiç konuşmadım çünkü var olduğuna inanmıyorum."

Yalnızca bunları yazsaydım iyi olmazdı. Benimle daha az ilgilenirdin. Oysa ilgilenmene ihtiyacım var.

Yani bana birkaç iyilik yapacak vakit ayırabilirsen hiç fena olmaz.

Açıklayayım.

Hastane çok güzel bir yer, burada yüksek sesle konuşan neşeli büyükler var, bir sürü oyuncak var, ayrıca çocuklarla vakit geçirmek isteyen pembeli kadınlar var. Sonra her zaman yanımda olan Çifte Kavrulmuş, Einstein, Patlamış Mısır gibi arkadaşlarım var, kısacası neşeli bir hastaysan hastane şahane bir yer.

Bense artık neşeli değilim. İlik naklimden beri bunu iyice hissediyorum. Sabah, Doktor Düsseldorf beni muayene edince keyfi kaçıyor. Onu hayal kırıklığına uğratıyorum. Sanki bir kabahat işlemişim gibi hiçbir şey söylemeden öylece bana bakıyor. Aslında ameliyatta üstüme düşeni yaptım, uslu durdum, beni uyutmalarına ses çıkarmadım. Canım yandı ama hiç bağırmadım, bütün ilaçlarımı içtim. Bazı günler lafı yapıştırıvermek istiyorum, *Belki de başarısız bir ameliyat yapan sizsiniz, kara kaşlı Doktor Düsseldorf,* demek istiyorum. Ama öyle zavallı görünüyor ki hakaretlerim boğazıma düğümlenip kalıyor. O üzgün bakan gözleriyle sustukça ben kendimi daha da suçlu hissediyorum. Kötü bir hasta olduğumu anladım, tıbbın olağanüstü bir şey olduğuna olan inancı sarsacak kadar kötü bir hasta.

Bu doktorların düşünceleri de bulaşıcı. Şimdi bizim kattaki herkes; hasta bakıcılar, hastalar, temizlikçiler bana aynı gözle bakıyorlar. Ben neşelenip keyiflendiğimde hepsi

hüzünleniyor; şaka yaptığımda gülmek için kendilerini zorluyorlar. Gerçekten, artık eskisi kadar gülmüyoruz.

Tek değişmeyen kişi Rose Anne. Sanırım o da değişemeyecek kadar yaşlı. Tam Rose Anne işte. Sana Rose Anne'yi tanıtmıyorum Tanrı, zaten senin iyi dostun, sana yazmamı da o söyledi. Sorun şu ki ona Rose Anne diyen yalnızca benim. Yani kimden bahsettiğimi anlaman için biraz çaba göstermen gerek: Rose Anne, hasta çocuklarla vakit geçirmek için dışarıdan gönüllü olarak gelen pembe önlüklü kadınların en yaşlı olanı.

"Kaç yaşındasınız Rose Anne?"

"On üç basamaklı sayıları aklında tutabilir misin Oscarcığım?"

"Dalga geçiyorsunuz!.."

"Hayır. Dalga geçmiyorum. Özellikle yaşımı buradakilerden gizliyorum. Yoksa beni kovarlar ve artık görüşemeyiz."

"Neden ki?"

"Buraya kaçak geliyorum da ondan. Buraya gelen pembeli kadınlardan biri olmak için bir yaş sınırı var. Ben ise o sınırı çoktan aştım."

"Yani son kullanma tarihiniz mi geçti?"

"Evet."

"Yoğurt gibi mi?"

"Hişşt!"

"Tamam! Kimseye söylemem."

Sırrını benimle paylaşması gerçekten çok cesurcaydı. Neyse ki doğru kişiyle paylaşmıştı. Gözlerinin çevresinde güneş ışınlarına benzeyen kırışıklıklardan şimdiye kadar

kimsenin anlamaması şaşırtıcı olsa da ben yine de ağzımı açmayacağım.

Bir seferinde de onun başka bir sırrını daha öğrendim ve Tanrı, bu sır sayesinde sen de kimden bahsettiğimi anlayacaksın.

Hastanenin bahçesinde yürüyorduk ve Rose Anne bir pisliğe bastı.

"Kahretsin!"

"Rose Anne ağzınız ne kadar da bozuk."

"Ufaklık, rahat dur iki dakika, nasıl istersem öyle konuşurum."

"Ama Rose Anne?"

"Kaldır bakalım kıçını biraz, burada gezinti yapıyoruz, salyangoz yarışı değil."

Biraz şeker yemek için bir banka oturup mola verdiğimizde sordum:

"Nasıl oluyor da böyle ayıp konuşuyorsunuz?"

"Meslek hastalığı küçük Oscar, benim mesleğimde nazik olursan işin biter, defterini dürerler."

"Peki mesleğiniz nedir?"

"İnanmazsın ki..."

"Yemin ederim inanacağım."

"Güreşçi."

"İnanmıyorum!"

"Evet, güreşçiydim. Lakabım da Languedoc Ejderhası'ydı."

O günden sonra ne zaman canım bir şeye sıkılsa, kimsenin bizi duyamayacağından emin olunca Rose Anne

bana katıldığı büyük turnuvaları anlatmaya başladı: Languedoc Ejderhası Limousin Kasabı'na karşı. Memelerinin yerinde havan topları olan Hollandalı güreşçi, yani Şeytani Sinclair'la yirmi yıl süren mücadelesi. En çok da Rose Anne'nin güreştiği yıllarda örnek aldığı Çelik Kalça'nın bile yenemediği Ulla-Ulla'yı, yani Buchenwald Köpeği'ni yenip kazandığı dünya kupası. Anlattıkları beni hayallere daldırıyordu çünkü ben arkadaşımı şimdiki yaşlı haliyle ve salınan pembe bluzuyla ringe çıkmış, bu mayolu canavarlara derslerini verirken düşünüyordum. Ringdeki sanki bendim. Daha güçlü oluyordum. İntikamımı alıyordum.

Eğer Tanrı, anlattığım tüm bu ipuçlarına rağmen Rose Anne ya da Languedoc Ejderhası'nın kim olduğunu hâlâ anlayamadıysan, Tanrı olmayı bırakıp emekli olma vaktin gelmiş demektir, bilmem anlatabildim mi?

Asıl meseleye dönersek...

Kısaca, ilik naklimin sonuçları burada bir hayli can sıktı, kemoterapinin sonuçları da iyi değildi ama o zaman nakil umudu vardı. Şimdi doktorlar ne yapacaklarını bilemiyorlar, üstelik bana acıyorlar. Annemin iyi bir doktor olduğunu düşünmesine rağmen benim gücünü biraz da kaşlarından aldığını sandığım Doktor Düsseldorf, sırtındaki heybesinde hiç hediye kalmamış Noel Baba gibi görünüyor.

Ortam kötü. Bu durumdan arkadaşım Çifte Kavrulmuş'a bahsettim. Aslında adı Çifte Kavrulmuş değil, Yves ama biz ona Çifte Kavrulmuş diyoruz, bu isim ona daha çok yakışıyor çünkü her yanı gerçekten feci yanmış.

"Çifte Kavrulmuş, sanırım doktorlar artık beni sevmiyorlar, onları pes ettirdim."

"Ne diyorsun Yumurta Kafa! Doktorlara bir şeycik olmaz. Onların kafalarında her zaman senin için planladıkları bir ameliyat vardır. Geçen gün bir saydım, benim için en az altı tane planlamışlar."

"Belki onlara ilham veriyorsundur."

"Olabilir."

"Peki niye bana öleceğimi açıkça söylemiyorlar?"

İşte o anda Çifte Kavrulmuş da hastanedeki herkes gibi yaptı: Sağır oldu. Eğer hastanede "ölmek" dersen kimse seni duymaz. Yani bir fırsatını bulup lafı değiştireceklerinden emin olabilirsin. Bu testi herkese yaptım. Rose Anne hariç.

Bu sabah bu konu açılınca o da duymazlıktan gelecek mi görmek istedim.

"Rose Anne, sanırım hiç kimse bana öleceğimi söylemiyor."

Bana baktı. Acaba o da diğerleri gibi mi davranacaktı? Lütfen Languedoc Ejderhası, diren ve kulaklarını aç!

"Eğer bunu biliyorsan neden başkalarından duymak istiyorsun Oscar?"

Vay be! Duydu!

"Galiba Rose Anne, gerçek hastane yerine başka bir hastane uydurmuşlar. Sanki hastaneye bir tek iyileşmek için gelinir gibi yapıyorlar. Oysa ölmek için de hastaneye gelinir."

"Haklısın Oscar. Sanırım aynı şeyi hayatımız söz konusu olunca da yapıyoruz. Hayatın ne kadar kırılgan, hassas ve geçici olduğunu unutuyoruz. Sanki ölümsüzmüşüz gibi yaşıyoruz."

"Rose Anne, ameliyatım başarısız mı oldu?"

Rose Anne cevap vermedi. Bu onun evet deme şekliydi. Her şeyi anladığımdan emin olduğunda yaklaştı ve âdeta yalvaran bir ses tonuyla:

"Benden duymadın, söz mü?"

"Söz."

Bir an için sessizlik oldu. Tüm bu yeni düşünceleri kabullenme sessizliği.

"Eğer Tanrı'ya yazarsan Oscar..."

"Yapmayın Rose Anne, siz de mi?"

"Ne ben de mi?"

"Sizin de yalancı olduğunuzu bilmiyordum."

"Ama ben sana yalan söylemiyorum."

"O zaman niye bana Tanrı'dan bahsediyorsunuz? Zaten Noel Baba numarasını yaptılar. Bir kere yeter."

"Oscar, Tanrı ile Noel Baba'nın hiçbir alakası yok."

"Var. Aynı şey. Beyin yıkama tuzağı!"

"Peki sen benim gibi birinin, eski bir güreşçinin, hem de yüz altmış beş turnuvanın kırk üçü nakavtla olmak üzere yüz altmışını kazanmış Languedoc Ejderhası'nın, bir an için bile olsa Noel Baba'ya inanacağını düşünebiliyor musun?"

"Hayır."

"İşte gördün mü? Noel Baba'ya inanmıyorum ama Tanrı'ya inanıyorum."

Gerçekten de böyle söyleyince her şey değişti.

"Peki niye Tanrı'ya yazayım ki?"

"Böylece kendini yalnız hissetmeyeceksin."

"Olmayan birine yazarak mı kendimi yalnız hissetmeyeceğim?"

"O zaman sen de onu var et."

Bana doğru eğildi.

"Ona inandığın her defasında biraz daha var olacak. Eğer ısrarcı olursan tamamen var olacak. Ve sana iyi gelecek."

"Ona ne yazabilirim ki?"

"Düşüncelerini yaz. Kimseye söyleyemediğin düşüncelerini. Onlar seni ağırlaştırır, içine oturur, seni canlandıracak yeni düşüncelerin yerlerini işgal eder, seni çürütür. Eğer anlatmazsan kokmuş düşünce çöplüğüne dönüşeceksin."

"Peki."

"Ayrıca Tanrı'dan her gün bir dilekte bulunabilirsin. Ama dikkat et, her gün sadece bir tane!"

"Sizin Tanrı pek bir zayıfmış Rose Anne, Alaaddin'in lambasında bile üç dilek hakkı var."

"Günde bir dilek, ömür boyunca üç dilekten daha iyidir, değil mi?"

"Evet. Peki her şeyi dileyebilir miyim? Oyuncak, şeker, araba..?"

"Hayır Oscar. Tanrı, Noel Baba değildir. Yalnızca manevi şeyler isteyebilirsin."

"Mesela?"

"Mesela cesaret, sabır, bilgi gibi."

"Tamam, anladım."

"Ayrıca Oscar, yalnız kendin için değil, başkaları için de dilekte bulunabilirsin."

"Saçmalamayın Rose Anne, her gün bir dilek hakkım var, tabii ki onu da kendime saklayacağım!"

İşte böyle Tanrı, yazdığım bu ilk mektup sayesinde sana biraz kendimden bahsettim; yaşadığım yeri, tıp dünyası için bir engel gibi görüldüğüm bu hastaneyi anlattım ve senden bana bilgi vermeni istiyorum: İyileşecek miyim? Evet ya da hayır diye cevap ver. Çok zor değil sanırım. Evet ya da hayır. Gereksiz şeyleri boş ver.

Yarın görüşmek üzere, öperim,
Oscar.

Not: Bende adresin yok. Nasıl yapayım?

Sevgili Tanrı,

Tebrik ederim. Gerçekten çok güçlüsün. Yani ben daha mektubu postaya veremeden sen bana cevabı gönderdin. Bunu nasıl yaptın?

Bu sabah Einstein'la oyun salonunda satranç oynuyordum. O sırada Patlamış Mısır geldi:

"Seninkiler gelmiş."

"Ailem mi? Bu imkânsız. Onlar yalnızca pazar günleri gelir."

"Arabayı gördüm, beyaz şeritli kırmızı bir Jeep."

"Mümkün değil."

Omuz silktim ve Einstein'la oyunuma devam ettim. Ama dikkatim dağılmıştı ve Einstein bir sürü taşımı yedi, bu da beni daha çok sinirlendirdi. Ona Einstein demelerinin sebebi diğerlerinden daha akıllı olması değil, normale göre iki kat daha büyük bir kafası olması, içinde su varmış. Bu kötü çünkü eğer büyük olan beyni olsaydı Einstein büyük işler yapabilirdi.

Yenileceğimi anlayınca oyunu bıraktım ve Patlamış Mısır'la otoparka bakan odasına gittik. Patlamış Mısır haklıydı, ailem gelmişti.

Şunu söylemem gerek Tanrı, ben ve ailem, yani biz, uzakta oturuyoruz. Onlarla orada yaşarken bunun farkında değildim ama şimdi yanlarında olmadığımdan orası gerçekten uzak geliyor. Bu yüzden de ailem beni yalnızca haftada bir, yani pazar günleri görmeye geliyorlar. Çünkü pazar günleri çalışmıyorlar, tabii ben de çalışmıyorum.

"Gördün mü haklıymışım" dedi Patlamış Mısır. "Sana haber verdiğim için bana ne kadar vereceksin?"

"Fındıklı çikolatam var."

"Şu çilekli şekerlemelerden yok mu?"

"Yok."

"Peki, çikolata ver o zaman."

Aslında Patlamış Mısır'a yiyecek bir şey vermemiz yasak çünkü buraya zayıflamak için geldi. Dokuz yaşında ve doksan sekiz kilo. Boyu bir metre on santim. Eni de bir metre on santim! Üzerinden hiç çıkarmadığı, daha doğrusu içine girebildiği tek şey olan polo yaka bir *sweatshirt*'ü var. Aslında ne bizim çocuklar ne de ben, onun bir gün zayıflayabileceğine inanıyoruz. O kadar aç ki ona acıyoruz ve daima yemeğimizden artanları ona veriyoruz. Bunların yanında bir çikolata nedir ki... Hem biz haksızsak o zaman hasta bakıcılar da ona durmadan fitil sokuşturmasınlar.

Odama döndüm ve ailemi beklemeye başladım. Önce zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim, nefes nefese kalmış-

tım, sonra en az on beş defa buraya gelebilecek vakitleri olduğunu düşündüm.

Birden nerede olduklarını anladım. Koridora çıktım; kimsenin beni görmediğine emin olunca merdivenleri indim, sonra loş koridor boyunca yürüdüm ve Doktor Düsseldorf'un odasına vardım.

İşte bu kadar! Oradaydılar. Kapının ardından sesleri duyuluyordu. İnerken çok yorulduğumdan, kalp atışlarımın normale dönmesi için birkaç saniye bekledim ve o anda her şey altüst oldu. Duymamam gerekeni duymuştum. Annem salya sümük ağlıyordu, Doktor Düsseldorf durmadan, "Her şeyi denedik, inanın her şeyi denedik" diyordu, babam da boğuk bir sesle cevap veriyordu: "İnanıyorum doktor, inanıyorum."

Kulağım demir kapıya yapışık, öylece kalakalmıştım. Hangimiz daha soğuktu bilmiyordum: kapı mı, ben mi? Sonra Doktor Düsseldorf:

"Ona sarılıp öpmek ister misiniz?"

"Buna asla cesaret edemem" dedi annem.

"Bizi böyle görmemeli" diye ekledi babam.

O anda annemin ve babamın iki korkak olduklarını anladım. Daha da kötüsü, beni korkak yerine koyan iki korkak!

İçeriden sandalye sesleri gelince çıkacaklarını sandım ve karşıma çıkan ilk kapıdan içeriye daldım.

Böylece kendimi küçük temizlik odasında buldum. Sabahın geri kalanını orada geçirdim çünkü belki bilmiyorsundur diye söylüyorum Tanrı, bu temizlik odalarının kapıları içeriden değil, yalnızca dışarıdan açılıyor. Galiba gece

süpürgelerin, kovaların ve paspasların kaçacağından korkuyorlar!

Aslında karanlık bir yerde kapalı kalmak beni rahatsız etmiyordu çünkü kimseyi görmek istemiyordum, ayrıca kollarım ve bacaklarım duyduklarımın şokuyla taş kesilmişti.

Öğleden sonra yukarı katın karıştığını hissettim. Ayak seslerini, koşuşturmaları duyuyordum. Her yanda ismimi bağırarak beni aramaya başladılar:

"Oscar! Oscar!"

Adımın söylendiğini duymak ve cevap vermemek hoşuma gitmişti. Bütün dünyanın canını sıkmak istiyordum. Sonra galiba biraz uyumuşum. Ardandan temizlik görevlisi Madam Nda'nın yürürken sürüdüğü galoşlarının sesini duydum. Kapıyı açtı, ikimiz de birbirimizden korkup avazımız çıktığı kadar bağırmaya başladık. O bağırıyordu çünkü beni orada görmeyi beklemiyordu, ben bağırıyordum çünkü ne bu kadar siyah olduğunu hatırlıyordum ne de böylesine güçlü çığlık attığını.

Sonrası tam bir curcunaydı. Herkes geldi: Doktor Düsseldorf, baş hemşire, nöbetçi hemşireler, diğer temizlik görevlileri. Ben beni azarlayacaklarını sanırken hepsi de benim için kaygılanıp telaşlanmış görünüyordu ve ben de hemen bu durumdan faydalanmam gerektiğini anladım.

"Rose Anne'yi görmek istiyorum."

"Neredeydin Oscar, kendini nasıl hissediyorsun?"

"Rose Anne'yi görmek istiyorum."

"Bu odaya nasıl girdin? Birini mi takip ettin? Bir şey mi duydun?"

"Rose Anne'yi görmek istiyorum."

"Bir bardak su iç hadi."

"Rose Anne'yi görmek istiyorum."

"Bir lokma bir şey ye o zaman."

"Hayır. Rose Anne'yi görmek istiyorum."

Mermer gibi. Duvar gibi. Beton gibiydim. Yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Bana söyledikleri tek bir kelimeyi bile dinlemiyordum. Rose Anne'yi görmek istiyordum.

Doktor Düsseldorf bana söz geçiremediğinden diğerlerinin yanında canı sıkılmış görünüyordu. Noktayı koydu.

"Bulun şu kadını!"

O zaman dinlenmeye razı oldum ve odama gidip biraz uyudum. Uyandığımda Rose Anne başucumdaydı. Gülümsüyordu

"Bravo Oscar, bu raundu kazandın. Gerçekten onlara iyi bir darbe indirdin. Ama şimdi ne olacak, beni kıskanacaklar."

"Umurumda değil!"

"Onlar iyi insanlar Oscar, çok iyi insanlar."

"Bana ne!"

"Yolunda gitmeyen nedir?"

"Doktor Düsseldorf aileme öleceğimi söyledi ve onlar da kaçtılar. İkisinden de nefret ediyorum."

Ona bütün ayrıntıları anlattım Tanrı, tıpkı sana anlattığım gibi.

"Hımm" dedi Rose Anne, "bu bana Bethune'daki turnuvada Sarah Youp La Boum'la yaptığım mücadeleyi hatırlattı, tüm vücudunu yağlamıştı, ringlerin yılanbalığıydı, tut-

maya çalıştıkça ellerinden kayıp giden ve neredeyse çıplak güreşen bir akrobattı. Yalnızca Bethune'de güreşir ve her yıl Bethune Kupası'nı kazanırdı. Ama o kupayı ben de istiyordum!"

"Peki ne yaptınız Rose Anne?"

"O ringe çıkınca arkadaşlarım üzerine un attılar, yağla birleşince güzel bir pane oldu. Bir sarıldım, iki hareket yaptım, Sarah Youp La Boum'u yere yapıştırdım. Benden sonra artık ona yılanbalığı değil 'pane edilmiş morina balığı' demeye başladılar."

"Kusura bakmayın Rose Anne ama ne alakası var anlayamadım."

"Çok alakası var. Her zaman bir çözüm vardır Oscar, mutlaka bir çıkış yolu bulunur. Tanrı'ya yazmalısın, o benden çok daha güçlü."

"Güreşte bile mi?"

"Evet, güreşte bile Tanrı işini bilir. Sadece dene küçük Oscar. Seni en çok kim üzüyor?"

"Ailemden nefret ediyorum."

"O zaman daha çok nefret et."

"Bunu siz mi söylüyorsunuz Rose Anne?"

"Evet. Onlardan çok fazla nefret et. Nefret et ki onu tüketesin. Nefretini tüketip bitirdiğinde buna değmediğini göreceksin. Bütün bunları Tanrı'ya anlat ve mektubunda ondan seni ziyaret etmesini iste."

"Tanrı yolculuk eder mi?"

"Kendince evet. Pek sık değil. Hatta nadiren."

"Neden? O da mı hasta?"

O anda Rose Anne'nin iç çekişinden anladım ki Tanrı, sen de kötü durumdaydın ama Rose Anne bana söylemek istemiyordu.

"Ailen sana Tanrı'yı hiç anlatmadı mı Oscar?"

"Boş verin, onlar aptal."

"Elbette ama sana hiç Tanrı'dan bahsetmediler mi?"

"Ettiler. Bir kere. İnanmadıklarını söylemek için. Onlar sadece Noel Baba'ya inanırlar."

"Bu kadar mı aptallar Oscarcığım?"

"Hayal bile edemezsiniz! Bir gün okuldan gelip bu saçmalığa bir son vermeleri gerektiğini çünkü bütün arkadaşlarım gibi benim de Noel Baba'nın var olmadığını bildiğimi söylediğimde, eşekten düşmüş gibi oldular. Tabii ben teneffüste aptal durumuna düştüğüm için acayip sinirliydim. Beni kandırmayı asla istemediklerine dair yeminler ettiler ve kendilerinin de Noel Baba'ya gerçekten inandıklarını, var olmadığını öğrendiklerinde büyük hayal kırıklığına uğradıklarını söylediler. Size demiştim Rose Anne, gerçekten kafadan çatlaklar!"

"Yani Tanrı'ya inanmıyorlar mı?"

"Hayır."

"Peki bu durum senin kafanı karıştırmadı mı?"

"Eğer aptalların ne düşündükleriyle ilgilenseydim, akıllı insanların ne düşündüklerine ayıracak vaktim kalmazdı."

"Haklısın ama ailenin aptal olduğunu düşünen sensin, yani bu senin fikrin."

"Evet Rose Anne, hem de gerçek aptallar!"

"Madem onlar inanmıyor, neden sen tersini deneyip seni ziyaret etmesini istemeyesin ki?"

"Peki ama onun yatalak olduğunu söylememiş miydiniz?"

"Hayır. Onun çok özel bir ziyaret şekli vardır. Seni düşüncelerinde ziyaret eder, aklında misafir olur."

Bu hoşuma gitti. Çok etkileyici buldum. Rose Anne devam etti:

"Göreceksin. Ziyaretleri sana iyi gelecek."

"Tamam, ona bundan bahsedeceğim. Ama şimdilik bana kendimi en iyi hissettiren ziyaretler yalnızca sizinkiler."

Rose Anne gülümsedi ve yanağıma bir öpücük kondurmak için çekingenlikle eğildi. Öpmeye cesaret edemedi. Gözleriyle izin ister gibiydi.

"Hadi öpün beni. Diğerlerine söylemem. Eski güreşçi şöhretinizi de lekelemek istemiyorum."

Dudakları yanağımın üzerine kondu. Hoşuma gitti. İçimi ısıttı. Yanağım karıncalandı. Pudra ve sabun kokusu aldım.

"Tekrar ne zaman geleceksiniz?"

"Haftada yalnızca iki kez gelme hakkım var."

"Olamaz Rose Anne, ben üç gün bekleyemem!"

"Kural böyle."

"Kim uyduruyor bu kuralları?"

"Doktor Düsseldorf."

"Doktor Düsseldorf bu aralar beni görünce altına yapıyor. Gidin ondan izin isteyin Rose Anne, şaka yapmıyorum."

Bana tereddütle baktı.

"Şaka yapmıyorum. Eğer her gün beni görmeye gelmezseniz Tanrı'ya yazmam."

"Peki, deneyeceğim."

Rose Anne çıktı, ben de ağlamaya başladım.

Daha önce böylesine yardıma ihtiyacım olduğunun farkında değildim. Daha önce böylesine hasta olduğumun farkında da değildim. Rose Anne'yi bir daha göremeyeceğimi düşününce her şeyi anladım ve gözyaşları yanaklarımı yakarak akmaya başladı.

Neyse ki o dönmeden biraz toparlanacak vakit buldum.

"Tamamdır, izni kopardım. On iki gün boyunca her gün seni görmeye geleceğim."

"Yalnızca beni, değil mi?"

"Yalnızca seni Oscar. On iki gün boyunca."

O anda ne oldu bilmiyorum, gözyaşlarım bütün şiddetiyle geri döndü. Aslında erkeklerin ağlamaması gerektiğini biliyordum, özellikle de yumurta kafamla ne bir oğlana ne de bir kıza, daha çok bir Marslıya benzeyen benim. Yapacak bir şey yoktu. Kendimi durduramıyordum.

"On iki gün ha? Durum bu kadar kötü demek Rose Anne!"

O da dayanamadı, ağlamak istiyor ama tereddüt ediyordu. Ancak eski güreşçi, içindeki o eski kızın kendini bırakmasına engel oluyordu. Bunu görmek güzeldi, beni biraz rahatlatmıştı.

"Oscar bugün ayın kaçı?"

"Nasıl bir soru bu? Takvimimi görmüyor musunuz? 19 Aralık."

"Benim ülkemde Oscar, bir efsane vardır. Yılın son on iki gününe bakarak, gelecek yılın on iki ayının nasıl geçeceğini

tahmin edebilirsin. Ayın nasıl olacağını görmek için, o günü biraz incelemek gerekir. 19 Aralık, ocak ayını temsil eder, 20 Aralık şubat, ta ki gelecek aralık ayını gösteren 31 Aralık gününe kadar."

"Gerçekten mi?"

"Bu bir efsane. On iki kâhin gün efsanesi. Seninle bu oyunu oynamak istiyorum. Aslında yalnızca sen oynayacaksın. Bugünden itibaren her günün on yıl yerine geçecek."

"On yıl mı!?"

"Evet. Bir gün eşittir on yıl."

"O zaman on iki gün sonra yüz otuz yaşında olacağım!"

"Evet, nasıl ama!"

Rose Anne bana sarıldı, bunu keyifle yapmıştı, hissediyordum, sonra gitti.

İşte böyle Tanrı. Bu sabah doğdum ama olan bitenin pek farkında değildim. Öğlene doğru, yani beş yaşıma geldiğimde her şey netleşmeye başladı, bilinçlendim ama iyi haberler almadım. Bu akşam on yaşındayım ve bu yaş akıl yaşı. Senden bir isteğim var: Bir daha bana bir şey duyurmak istediğinde, öğlenki gibi, hani ben beş yaşındayken, lütfen bunu tantana çıkarmadan yap, olur mu? Teşekkürler.

Yarın görüşmek üzere, öperim,
Oscar.

Not: Sana sormam gereken bir şey var. Yalnızca bir tane dilek hakkım olduğunu biliyorum ama deminki isteğim pek dilek sayılmaz, daha çok bir tavsiyeydi.

Küçük bir ziyaretini kabul edeceğim. Akıl ziyareti. Bunu çok etkileyici buluyorum. Beni ziyaret edersen memnun olurum. Sabah sekizden akşam dokuza kadar müsaitim. Geri kalan zamanda uyuyorum. Gerçi tedaviler yüzünden gün içinde de küçük şekerlemeler yapıyorum. Eğer geldiğinde uyuyorsam beni uyandırmaktan çekinme. Yani ziyaretini birkaç dakikayla kaçırmak aptallık olur, değil mi?

Sevgili Tanrı,

Bugün ergenliğimi yaşadım ve hiç de kolay olduğunu söyleyemem doğrusu. Ne gündü ama! Hem ailemle hem de arkadaşlarımla alakalı pek çok can sıkıcı şey başıma geldi, hepsi de kızlar yüzünden. Bu akşam yirmi yaşıma geldiğim için mutsuz değilim çünkü kendi kendime, *Neyse ki en kötüsü geride kaldı,* diyorum. Ergenlik... Teşekkürler ama bir kere yetti de arttı, bir daha olmaz!

Öncelikle Tanrı, gelmediğini sana hatırlatmak isterim. Zaten şu ergenlik sorunları yüzünden bugün çok az uyudum, yani gelişini kaçırmış olamam. Hem bir kez daha hatırlatayım, uyuyakaldıysam beni uyandır.

Uyandığımda Rose Anne başucumdaydı. Kahvaltı boyunca Koca Meme Royal'le yaptığı maçları anlattı. Kendisi Belçikalı bir güreşçiymiş, bir oturuşta üç kilo çiğ eti mideye indiriyor, üzerine de bir fıçı bira içiyormuş; anlaşılan Koca Meme Royal'in kendine has bir gücü daha var-

mış, o da nefesinin kokusuymuş, çiğ et ile bira karışınca rakiplerini bir bir yere seriyormuş. Rose Anne onu yenmek için yepyeni bir taktik geliştirmek zorunda kalmış: Kar maskesine benzeyen bir kukuleta takmak, her yanına lavanta sürmek ve o günden sonra rakibine Carpentres Tulumu dedirtmek. Güreşin beyin kasları da gerektirdiğini söylüyor hep.

"Sen kimi seviyorsun Oscar?"

"Burada, hastanede mi?"

"Evet."

"Çifte Kavrulmuş, Einstein, Patlamış Mısır."

"Peki kızlardan?"

Bu soru beni köşeye sıkıştırmıştı. Cevaplamak istemiyordum ama Rose Anne bir cevap bekliyordu ve insan böyle uluslararası bir güreşçinin önünde uzun süre geveleyemiyordu.

"Mavi Peggy."

Mavi Peggy mavi bir çocuk. Koridorun sonunda, sondan bir önceki odada kalıyor. Kibarca gülümser ama pek konuşmaz. Sanki bu hastanede dinlenen bir peri kızı gibi. Karmaşık bir hastalığı var; mavi hastalık, kanıyla ilgili bir rahatsızlık, akciğerlerine gitmesi gereken kan gitmiyor, bu yüzden de cildi mavi oluyor. Onu pembeleştirecek ameliyatını bekliyor. Bence bu çok kötü çünkü Mavi Peggy'yi böyle mavi mavi çok güzel buluyorum ben. Etrafında çok fazla ışık ve çok fazla sessizlik var. İnsan ona yaklaşınca kiliseye girmiş gibi oluyor.

"Peki bunu ona söyledin mi?"

"Karşısına dikilip, 'Mavi Peggy seni çok seviyorum' mu diyeceğim?"

"Neden olmasın?"

"Varlığımın farkında olup olmadığını bile bilmiyorum."

"Bir neden daha."

"Kafamı görüyor musunuz? Uzaylılardan hoşlanıyorsa tamam ama bundan pek emin değilim."

"Ben seni çok beğeniyorum."

O anda Rose Anne sohbeti biraz yavaşlattı. Böyle şeyler duymak çok hoştu, insanın tüylerini diken diken ediyordu ama nasıl cevap vereceğimi de bilemiyordum.

"Vücudumun şekliyle onun dikkatini çekip ayartmak istemiyorum Rose Anne."

"Ona karşı ne hissediyorsun?"

"Onu hayaletlerden korumak istiyorum."

"Ne? Burada hayaletler mi var?"

"Var, hem de her gece geliyorlar. Kimse bizi neden uyandırdıklarını bilmiyor. Herkesin canı yanıyor çünkü çimdikliyorlar. Herkes korkuyor çünkü kimse onları göremiyor. Ve kimse yeniden uyuyamıyor."

"Peki bu hayaletler sana da geliyor mu?"

"Hayır, benim uykum çok derin ama bazı geceler Mavi Peggy'nin çığlıklarını duyuyorum. Onu korumayı çok istiyorum."

"O zaman git ve bunu ona söyle."

"Aslında bunu yapamam çünkü gece kimse odasını terk edemez. Kural böyle."

"Acaba hayaletler bu kuralları biliyorlar mı? Tabii ki bilmiyorlar. Biraz kurnaz ol, eğer Mavi Peggy'ye onu koruyacağını söylediğini duyarlarsa bu gece gelmeye cesaret edemeyeceklerdir."

"Şey... yani..."

"Kaç yaşındasın Oscar?"

"Bilmem, saat kaç?"

"Saat on. On beşini geçmişsin. Sence artık duygularından cesaret almanın vakti gelmedi mi?"

Yarım saat sonra kararımı verdim ve Mavi Peggy'nin açık kapılı odasına yürüdüm.

"Selam Peggy. Ben Oscar."

Yatağında uzanmış yatıyordu, aptal cücelerin öldü sandığı ama aslında prensini bekleyen Pamuk Prenses gibiydi; karların pamuk gibi beyaz değil, ışıltılı bir mavilikle göründüğü fotoğraflar gibiydi.

Bana döndü ve o an ben de kendi kendime sordum: *Acaba beni prens olarak mı kabul edecekti yoksa cücelerden biri olarak mı?* Bence cevap, kafam yüzünden cüceydi ama o hiçbir şey söylemedi. Zaten Mavi Peggy'yle birlikte olmanın en güzel tarafı buydu, asla hiçbir şey demiyordu ve her şey gizemli kalmaya devam ediyordu.

"Sana şunu söylemeye geldim, bu gece ve bundan sonra her gece, tabii istersen, kapının önünde nöbet tutup seni hayaletlerden koruyabilirim."

Bana baktı, gözlerini kırpıştırdı. O anda sanki her şey yavaş çekimde ilerliyordu, hava daha da ağırlaştı, sessizlik daha da derinleşti, suda yürüyor gibiydim ve sanki

hiçbir yere düşmeyen bir ışıkla aydınlanan yatağına yaklaştığımda her şey değişiyordu.

"Hop! Bir dakika Yumurta Kafa, Peggy'yi ben koruyacağım!"

Patlamış Mısır kapıda göründü ya da daha çok orayı doldurdu. Titredim. Şu bir gerçek ki nöbet işini o yaparsa hiçbir hayalet buradan giremezdi.

Patlamış Mısır, Peggy'ye göz kırptı.

"Ne dersin Peggy? Sen ve ben arkadaşız değil mi?"

Peggy tavana baktı. Patlamış Mısır da onun bu hareketiyle kabul ettiğini düşünüp beni dışarı çekti.

"Eğer bir kız istiyorsan Sandrine'e git. Peggy'nin sahibi var."

"Ne hakla?"

"Ben senden önce geldim de onun için. Eğer memnun değilsen dövüşebiliriz."

"Aslında çok memnunum."

Biraz yorulmuştum, oturmak için oyun salonuna gittim. Sandrine oradaydı. Sandrine de benim gibi lösemi ama onun tedavisi iyi gidiyor. Ona "Çinli" diyorlar çünkü parlak siyah saçtan kalıp gibi bir peruğu ve perçemi var. Böyle gerçekten de bir Çinliye benziyor. Bana bakıp ağzındaki sakızı balon yaparak patlattı.

"İstersen beni öpebilirsin."

"Neden? Sakız yetmiyor mu?"

"Zaten sen yapamazsın, ufaklık. Eminim daha önce hiçbir kızı öpmemişsindir."

"Beni güldürüyorsun. On beş yaşındayım, tabii ki bir sürü kızı öptüm. Sana kanıtlayabilirim."

"Sen on beş yaşında mısın? Çok şaşırdım."

Saatimi kontrol ettim.

"Evet. On beşimi geçtim."

"Hep on beşinden büyük biri tarafından öpülmeyi hayal ettim."

"Orası kesin."

O anda, dudaklarını öne doğru uzatıp, tarifi imkânsız bir yüz şekline büründü, cama yapışmış bir vantuz gibiydi ve onu öpmemi bekliyordu.

Başımı çevirdiğimde tüm arkadaşlarımın beni izlediğini gördüm. Korkmamalıydım. Erkek gibi davranmam gerekiyordu. Zamanı gelmişti.

Yaklaştım ve onu öptüm. Kollarıyla beni sardı, tutkalla yapışmış gibiydim, ondan ayrılamıyordum, bu öpüşme son derece ıslaktı, birden ve haber vermeden sakızını bana geçirdi. Daha kötüsü sakızı hemen yuttum. Delirmiştim.

İşte tam o anda bir el omzuma dokundu. Bela başlamıştı bir kere: Annem ve babam. Günlerden pazardı ve ben unutmuştum!

"Bizi arkadaşınla tanıştırmayacak mısın Oscar?"

"O benim arkadaşım değil."

"Yine de tanıştırmalısın."

"Sandrine. Ailem. Sandrine."

"Tanıştığıma çok sevindim" dedi Çinli, sevimli taklidi yaparak.

Onu boğasım geldi.

"Sandrine'in de bizimle odana gelmesini ister misin?"

"Hayır. Sandrine burada kalıyor."

Yatağıma döndüğümde yorulduğumu fark ettim ve biraz uyudum. Ne olursa olsun onlarla konuşmayı istemiyordum.

Uyandığımda tabii ki bana hediyeler getirdiklerini gördüm. Hastaneye yattığımdan beri ailem sohbet etmekte zorlanıyor, bunun yerine bir sürü oyuncak getiriyorlardı. Böylece bütün öğleden sonraları kullanma kılavuzlarını okumakla ve oyun kuralları öğrenmekle geçiyordu. Kılavuzlar söz konusu olduğunda babamın üstüne yoktur: Türkçe ya da Japonca yazılmış bile olsalar asla pes etmez, bu sefer de şemalardan olayı çözer. Babam boşa harcanmış pazar öğleden sonralarının dünya şampiyonudur.

Bu kez bana bir müzik çalar getirmişlerdi. Her ne kadar istesem de eleştiremedim.

"Dün gelmediniz mi?"

"Dün mü? Neden soruyorsun? Biliyorsun ki yalnız pazarları gelebiliyoruz. Bunu nerede çıkardın?"

"Birisi park yerinde arabamızı görmüş."

"Dünyada bir tane kırmızı Jeep yok ki, arabalar birbirine benzer."

"Evet. Aileler gibi değil maalesef. Yazık!"

Onları yerlerine çivilemiştim. Müzik çaları aldım ve iki kez *Fındıkkıran*'ı dinledim. Aralıksız. İki saat boyunca tek kelime edemediler. Oh olsun.

"Hoşuna gitti mi?"

"Evet. Uykum var."

Gitmeleri gerektiğini anladılar. Kötü durumdaydılar. Karar veremiyorlardı. Bana bir şeyler söylemek istedikle-

rini hissediyordum ama beceremiyorlardı. Onları böyle kıvranırken görmek güzeldi.

Sonra annem üzerime atıldı, sımsıkı sarıldı bana ve titrek bir sesle şöyle dedi:

"Seni seviyorum küçük Oscarım, seni çok seviyorum."

Direnmek istiyordum ama son anda vazgeçtim. Bu bana eskiyi hatırlattı, beni sadece sevip okşadığı zamanları, beni sevdiğini söylerken sesinin endişeyle titremediği zamanları.

Bütün bunlardan sonra biraz uyudum.

Rose Anne uyanışlar şampiyonuydu. Gözlerimi açtığım anda onu hep karşımda buluyordum. Ve her zaman gülümsüyordu.

"Ee, ailen?"

"Her zamanki gibi berbatlardı. Gerçi bana *Fındıkkıran* getirmişler."

"*Fındıkkıran* mı? Bu ilginç. Benim de aynı isimde bir arkadaşım vardı. Gerçek bir şampiyondu. Rakiplerinin boyunlarını baldırlarının arasına sıkıştırırdı. Ya Mavi Peggy? Onu görmeye gittin mi?"

"Bana ondan bahsetmeyin. O Patlamış Mısır'la nişanlı."

"Bunu o mu söyledi?"

"Hayır, Patlamış Mısır dedi."

"Blöf yapıyor."

"Sanmam. Ondan daha çok hoşlandığına eminim. O daha güçlü, daha fazla güven veriyor."

"Sana blöf yapıyor dedim! Ben ringde fare gibiydim; balinaya, hipopotama benzeyen ne güreşçiler yendim.

Mesela Plum Puding adlı İrlandalı vardı; birasını içmeden önce aç karnına ve mayolu yüz elli kilo çıkardı. Bilekleri bacağım kadar, pazıları jambon gibi; tek bacağını iki kolumla saramıyordum. Boyun yetmezdi. Bir yerini tutamazdın. Yenilmezdi!"

"Peki nasıl yendiniz?"

"Evet, onu tutamıyordum, yusyuvarlaktı, âdeta ringde yuvarlanıyordu. Onu yorulsun diye koşturdum, ondan sonra da yere devirdim. Onu kaldırmak için bir vinç gerekliydi. Oscarcığım, senin iskeletin hafif, etli butlu da değilsin ama çekicilik ne sadece ette ne de kemiktedir, yüreğinin içindekilerdedir. Ve senin yüreğin dopdolu."

"Benim mi?"

"Mavi Peggy'ye git ve ona yüreğindekileri anlat."

"Biraz yorgunum."

"Yorgun mu? Saatine bak, kaç yaşındasın? On sekiz mi? İnsan on sekiz yaşındayken yorulmaz."

Rose Anne'nin konuşma tarzı çok özeldi, insana enerji veriyordu.

Gece olmuştu. Alacakaranlıkta sesler daha da yankılanıyordu. Koridorun döşemesinden ay ışığı yansıyordu.

Peggy'nin odasına girdim ve müzik çaları ona uzattım.

"Al. 'Kar Tanelerinin Valsi'ni dinle. O kadar güzel ki bana seni düşündürüyor."

Peggy "Kar Tanelerinin Valsi"ni dinledi. Gülümsedi. Vals sanki eski bir arkadaşıymış ve kulağına bir şeyler fısıldıyormuş gibiydi.

Müzik çaları geri verdi ve bana şöyle dedi:

"Güzel."

Bu onun ilk kelimesiydi. İlk kelime olarak hoş değil mi?

"Mavi Peggy, sana bir şey söylemek istiyorum. Keşke ameliyat olmasan. Böyle güzelsin. Maviyken çok güzelsin."

Hoşuna gitmişti. Hoşuna gitsin diye söylememiştim ama hoşuna gitmişti.

"Beni hayaletlerden koruyanın sen olmasını istiyorum Oscar."

"Bana güven Peggy."

Çok gururluydum. Sonuçta kazanan bendim.

"Öp beni."

Bu kesinlikle kızsal bir şey, öpüşmek yani, kızlarda sanki bir ihtiyaç gibi. Ama Peggy Çinli'yle karşılaştırıldığında masumdu, bana yanağını uzattı ve onu öpmek gerçekten içimi ısıttı.

"İyi geceler Peggy."

"İyi geceler Oscar."

İşte Tanrı, günüm böyle geçti. Ergenliğin neden zor bir dönem olduğunu anladım. Kolay değil. Ama sonuçta yirmili yaşlardan sonra her şey düzeliyor. Bugünkü dileğime gelince, Peggy'yle evlenmek istiyorum. Evliliğin geçerli bir istek olduğundan, yani senin alanına girip girmediğinden emin değilim. Bu tip istekleri gerçekleştiriyor musun? Yani bir çöpçatanlık ajansının yaptığı gibi. Eğer böyle bir hizmetin yoksa bana çabuk haber ver ki başka birinden yardım isteyeyim. Seni sıkıştırmak istemiyorum ama fazla vaktim olmadığını da hatırlatmak isterim. Yani Oscar ve

Mavi Peggy'nin evliliği. Evet ya da hayır. Bir bak bakalım, yaparsan süper olur.

Yarın görüşürüz, öperim,
Oscar.

Not: Gerçekten, adresin nedir?

Sevgili Tanrı,

İşte oldu, evlendim. Bugün 21 Aralık, otuzuma yaklaşıyorum ve evlendim. Çocuk konusuna gelince, Peggy'yle bunu sonraya bırakmaya karar verdik. Zaten sanırım Peggy henüz hazır değil.

Dün gece oldu her şey. Saat bire doğru Mavi Peggy'nin iniltilerini duydum. Hemen yatağımda doğruldum. Hayaletler! Mavi Peggy hayaletler yüzünden zor durumdaydı ve ben onu koruyacağıma dair söz vermiştim. Beceriksizin teki olduğumu düşünecekti, benimle konuşmayacaktı ve haklıydı.

Kalktım ve seslerin olduğu yöne doğru gittim. Peggy'nin odasına geldiğimde onu yatağında oturur halde buldum, geldiğime şaşırmış, bana bakıyordu. Aslında ben de şaşkındım, zira Mavi Peggy karşımdaydı, ağzı kapalıydı ve ben çığlıkları duymaya devam ediyordum.

Bir sonraki kapıya ilerledim ve yatağında kıvrananın Çifte Kavrulmuş olduğunu anladım, yanıkları yüzünden

zor durumdaydı, canı yanıyordu. Bir an vicdanım sızladı, evi ateşe verdiğim günü düşündüm; kediyi, köpeği hatta balıkları bile yakmıştım, aslında onları daha çok kaynatmış olmalıyım. Başlarına geleni düşündüm ve kendi kendime şöyle dedim: Tedavilere, kremlere rağmen Çifte Kavrulmuş gibi asla bitip tükenmeyecek alevlerle ve anılarla baş başa kalmaktan iyidir.

Çifte Kavrulmuş yatağında kıvrıldı ve inlemeyi kesti. Mavi Peggy'nin odasına döndüm.

"Neyse ki sen değilsin Peggy. Çığlıkları atanın sen olduğunu sandım."

"Ben de sen olduğunu sandım."

Olanlara ve birbirimize söylediklerimize inanamıyorduk, aslında ikimiz de uzun zamandır birbirimizi düşünüyormuşuz.

Mavi Peggy daha da mavileşmişti, bu onun çok utanıp sıkıldığını gösteriyordu.

"Şimdi ne yapıyorsun Oscar?"

"Ya sen Peggy?"

Böyle ortak noktalara sahip olmak, aynı şeyleri düşünmek, aynı soruları sormak müthiş bir şeydi.

"Benimle uyumak ister misin?"

Kızlar gerçekten inanılmazdı. Ben böyle bir cümleyi söylemeden önce saatlerce, haftalarca, aylarca kafamın içinde evirip çevirirdim. O, bütün doğallığıyla sadece söyleyiverdi.

"Olur."

Yatağına çıktım. Biraz sıkışmıştık ama muhteşem bir gece geçirdik. Mavi Peggy fındık kokuyordu, ipek gibi bir

teni vardı, benim kolumun içi yumuşaktı ama onun her yeri yumuşaktı. Çok uyuduk, çok rüya gördük. Birbirimize sıkıca sarıldık, hayatlarımızı anlattık.

Sabah başhemşire Madam Gommete bizi öylece bulduğunda operanın perdesi açılmıştı. Bağırıp çağırmaya başladı, gece nöbetçi olan hemşire de ona katıldı. Önce birbirlerine bağırdılar, sonra Peggy'ye bağırdılar, sonra bana bağırdılar, kapılar çarpıldı, diğerleri şahit gösterildi. Bize "küçük zavallılar" muamelesi yapıyorlardı. Oysa biz çok mutluyduk ve Rose Anne'nin gelip bu patırtıya bir son vermesi gerekmişti.

"Bu çocukları rahat bırakacak mısınız siz? Kimi memnun etmeniz gerekiyor, hastaları mı yoksa yönetmeliği mi? Kurallarınızla işim yok benim. Hatta onları yok sayıyorum. Şimdi susun. Gidin başka yerde didişin. Burası soyunma odası değil."

Rose Anne her zaman olduğu üzere itiraz kabul etmedi. Beni odama götürdü, biraz uyudum.

Uyanınca bu konuyu konuşma fırsatını bulduk.

"E, Oscar, Peggy'yle işler ciddi mi?"

"Hem de acayip Rose Anne. Çok ama çok mutluyum. Dün gece evlendik."

"Evlendiniz mi?"

"Evet. Evli bir erkek ile kadının yaptıklarının hepsini yaptık."

"Öyle mi?"

"Beni ne sandınız? Ben... saat kaç? Yirmi yaşımı geçtim, hayatımı istediğim gibi yaşayabilirim, değil mi?"

"Elbette."

"Düşünün ki önceleri, yani gençken beni tiksindiren şeyler; öpücükler, okşamalar şimdi hoşuma gidiyor. Böyle bir değişim ne tuhaf değil mi?"

"Senin adına sevindim Oscar. İyi gidiyorsun."

"Yapmadığımız tek bir şey kaldı, dillerimizi dolaştırarak öpüşmek. Mavi Peggy bunu yaparsak bebeği olur diye korktu. Siz ne düşünüyorsunuz?"

"Haklı."

"Öyle mi? Dudaktan öpüşünce insanın bebeği olabilir mi? O zaman benim Çinli'den bir tane olacak."

"Sakin ol Oscar, bu küçük bir ihtimal. Yani çok küçük."

Rose Anne söylediğinden emin görünüyordu, bu da beni biraz olsun sakinleştirmişti çünkü Tanrı, şunu söylemeliyim ki –ama yalnızca sana söylüyorum– Mavi Peggy ve ben bir kere, hatta iki kere, hatta daha da fazla dudaktan öpüştük.

Biraz daha uyudum. Kahvaltıyı Rose Anne'yle beraber yaptık ve kendimi daha iyi hissetmeye başladım.

"Bu sabah nasıl da yorulmuşum."

"Çok normal. İnsanlar yirmi ile yirmi beş yaşları arasında gece dışarıya çıkarlar, eğlenirler. Düzensiz bir hayat yaşarlar ve kendilerine yeterince dikkat etmezler. Bedelini de öderler. Tanrı'yı görmeye gidelim mi?"

"Sizde adresi var mı?"

"Sanırım şimdi kilisede."

Rose Anne beni sanki Kuzey Kutbu'na gidiyormuşuz gibi giydirdi, kucağına aldı ve hastane bahçesinin sonunda,

donmuş çimenlerin diğer tarafındaki kiliseye götürdü. Aslında nerede olduğunu tarif etmeme gerek yok, ev senin zaten.

Heykelini görünce şok oldum, yani içinde bulunduğun durumu görünce, çarmıhta neredeyse çıplaktın, haçın üzerindeydin ve çok zayıftın. Her yanın yara bere içindeydi, başın kanıyordu ve boynun onu taşıyamıyor gibiydi. Bu bana kendimi hatırlattı. İsyan ettim. Eğer ben de senin gibi Tanrı olsaydım, bana bunu yapmalarına izin vermezdim.

"Rose Anne, gerçeği söyleyin: siz ki güreşçisiniz, siz ki büyük bir şampiyonsunuz, buna mı güveniyorsunuz?"

"Neden Oscar? Eğer ince belli, üçgen vücutlu, kasları belirgin, bedeni yağlanmış, mini şortlu birini görseydin Tanrı'ya daha mı çok inanırdın?"

"Şey..."

"Düşün Oscar: Hangisine kendini daha yakın hissediyorsun? Hiçbir şey duymayan bir Tanrı mı? Acı çeken bir Tanrı mı?"

"Tabii ki acı çeken. Ama eğer o olsaydım, yani eğer Tanrı olsaydım, eğer onun gibi imkânlarım olsaydı, acı çekmekten kaçınırdım."

"Hiç kimse bundan kaçamaz. Ne Tanrı, ne sen, ne ailen ne de ben."

"Tamam, anladım ama neden acı çekmek zorundayız?"

"Haklısın ama acı vardır acı vardır. Yüzüne daha dikkatli bak. Acı çekiyormuş gibi bir hali var mı?"

"Hayır. Çok tuhaf. Canı yanıyormuş gibi görünmüyor."

"Evet, görünmüyor. Acıları iyi ayırt etmek gerekir Oscarcığım, bedensel acı ve ruhsal acı. Bedensel acıya maruz kalırsın ama ruhsal acıyı sen seçersin."

"Anlamadım."

"Eğer bileklerine ve ayaklarına çiviler çakarlarsa acı çekmekten başka yapabileceğin bir şey yoktur. Katlanırsın. Diğer taraftan, ölümü düşünmenin verdiği acıya katlanmak zorunda değilsin. Ne olduğunu bilmiyorsun. Yani seçim sana kalmıştır."

"Siz ölüm düşüncesine gülüp geçen birini tanıyor musunuz?"

"Evet, tanıyorum. Annem böyle biriydi. Ölüm döşeğinde bile kahkaha atardı, meraklıydı, ne olup biteceğini keşfetmek için sabırsızlanıyordu."

Artık bu konuda tartışamıyordum. Aslında devamını da öğrenmek istiyordum ama bana söylediklerini düşünerek biraz zaman geçmesine izin verdim.

"Ancak çoğu insan merak etmiyor. Sahip olduklarına varlıklarının tek dayanağıymış gibi takılıp kalıyorlar. Bira içmeden aç karnına yüz elli kilo çeken İrlandalı rakibim Plum Puding'i hatırlıyor musun? Bana her zaman şöyle derdi: 'Kusura bakmayın ama ben ölmeyeceğim, o anlaşmayı imzalamadım.' Yanılıyordu. Kimse ona hayatın sonsuz olduğunu söylememişti. Hiç kimse! Buna inanmakta inat ediyordu, başkaldırıyordu, ölüm düşüncesini reddediyordu, öfkeden çılgına dönmüş gibiydi, depresyona girdi, zayıfladı, mesleği bırakmak zorunda kaldı, otuz beş kiloya düştü. Balık kılçığı gibi oldu, parçalara bölündü. Görüyor-

sun ya, sonuçta o da öldü. Herkes gibi. Sonuçta ölüm düşüncesi yüzünden hayatını boşa harcadı."

"Rose Anne, Plum Puding aptalmış."

"Kafası kıt işte. Ama onun gibiler çok yaygın. Her yerdeler."

Başımı onaylarcasına salladım çünkü tamamen aynı fikirdeydim.

"İnsanlar ölmekten korkuyorlar çünkü bilinmeyenden çekiniyorlar. Gerçekten de şu bilinmeyen nedir? Oscar, sana korkmamayı ancak güvenmeyi öneriyorum. Çarmıhtaki Tanrı'nın yüzüne bak, bedensel acılar çekiyor ama ruhsal acı duymuyor çünkü güveni var. Böylece çiviler ona daha az acı veriyor. Kendi kendine tekrarlıyor: *Canım acıyor ama bu kötü bir şey olamaz.* İşte bu! Bu inancın eseridir. Sana bunu göstermek istedim."

"Peki Rose Anne, korkunca güvenmeye çalışacağım."

Beni öptü. Sonuçta Tanrı, seninle birlikteyken, bu ıssız ve dingin kilisede kendimizi iyi hissettik, sen de huzurlu görünüyordun.

Döndükten sonra uzun süre uyudum. Gitgide daha çok uykum geliyor artık. Uyku oburu olmuştum iyice. Uyanınca Rose Anne'ye şöyle dedim:

"Bilinmeyenden korkmuyorum. Aslında bildiklerimi yitirecek olmam canımı sıkıyor."

"Ben de senin gibiyim Oscar. Ne dersin, Mavi Peggy'yi çaya davet edelim mi?"

Mavi Peggy davetimizi kabul etti. Rose Anne'yle çok iyi anlaşıyorlardı. Rose Anne, Sakız Kardeşler'le yaptığı maçı anlatınca çok eğlendik. Sakız Kardeşler birbirlerinin yerine

geçen üçüz kız kardeşlermiş. Sakızlardan biri, hoplayıp zıplayıp rakiplerini yorduğu her raunttan sonra çişe gitmesi gerektiğini söyleyip tuvalete gider, dönüşte de yerine zinde ve formda olan diğer kardeş geçermiş. Ondan sonra da diğeri tabii. Herkes tek bir Sakız olduğunu, hem de yorulmak bilmeyen bir yarış atı gibi olduğunu sanırmış. Ama Rose Anne işin sırrını anlamış, diğer ikisini tuvalete kilitlemiş ve anahtarı da pencereden atmış, böylece son Sakız'la baş başa kalmış. Güreş kurnaz bir spor gerçekten.

Sonra Rose Anne gitti. Hemşireler Peggy'yi ve beni sanki patlamaya hazır iki bombaymışız gibi gözlüyorlardı. Kahretsin! Otuz yaşındayım ama... Mavi Peggy bana söz vermişti, bu gece bir fırsatını bulur bulmaz o bana gelecekti, buna karşılık ben de ona bir söz verdim, bu sefer işin içine dilimi karıştırmayacaktım.

Bu doğru, çocuk yapmakla iş bitmiyor, onları yetiştirmek için de zaman gerek.

İşte böyle Tanrı. Bu gece senden ne dileyeceğimi bilmiyorum çünkü bugün güzel bir gündü ama yine de bir dileğim var. Mavi Peggy'nin yarınki ameliyatının güzel geçmesini sağla. Benimki gibi olmasın, ne demek istediğimi anlıyorsundur.

Yarın görüşürüz, öperim,
Oscar.

Not: Ameliyatlar ruhsal şeyler değil, belki elinde yoktur. O zaman ameliyatın sonucu ne olursa olsun Mavi Peggy'nin buna iyi tepki vermesini sağla. Sana güveniyorum.

Sevgili Tanrı,

Mavi Peggy bugün ameliyat oldu. Korkunç bir on yıl geçirdim. Otuzlu yaşlar gerçekten zorluymuş, sıkıntı ve sorumluluk yaşlarıymış.

Ne var ki Peggy bu gece bana katılamadı çünkü hemşirelerin gece nöbetçisi Madam Ducru, Peggy'yi anesteziye hazırlamak için tüm geceyi onunla geçirdi. Görevli sabah saat sekize doğru geldi. Peggy'yi öylece sedyenin üzerinde geçerken görünce kalbim sıkıştı. Öyle ufak tefek ve zayıftı ki zümrüt yeşili çarşafların altındaki varlığı neredeyse belli olmuyordu.

Sakinleşmem için Rose Anne elimi tuttu.

"Rose Anne madem Tanrın her şeyi yapabiliyor, neden ben ve Peggy gibi insanların varlığına izin veriyor?"

"İyi ki izin vermiş Oscarcığım çünkü siz olmadan hayat bu kadar güzel olmazdı."

"Hayır, anlamıyorsunuz. Neden hastalığa izin veriyor? Ya kötü biri ya da güçlü değil."

"Oscar, hastalık da tıpkı ölüm gibi bir gerçektir, bir ceza değil."

"Ama siz hasta değilsiniz."

"Bunu nereden biliyorsun Oscar?"

Dondum kaldım. Her zaman hazır ve nazır, her zaman dikkatli Rose Anne'nin de özel sorunları olabileceğini asla aklıma getirmemiştim.

"Benden bir şey gizlemenize gerek yok Rose Anne, bana her şeyi anlatabilirsiniz. En az otuz iki yaşındayım, kanserim, karım ameliyatta, yani hayatı iyi bilirim."

"Seni seviyorum Oscar."

"Ben de sizi. Eğer sıkıntılarınız varsa, sizin için ne yapabilirim? Sizi evlat edinmemi ister misiniz?"

"Evlat edinmek mi?"

"Evet. Bernard'ın sıkıntıları olduğunu görünce onu hemen evlat edindim."

"Bernard da kim?"

"Ayıcığım. Orada. Dolapta. Üst katta. Benim eski ayıcığım. Ne gözü var, ne ağzı ne de burnu. İçindeki süngerlerin yarısını kaybetti ve her yanında kesikler var. Biraz size benziyor. Aptal ailemin bana yeni bir ayı getirdiği akşam Bernard'ı evlat edindim. Sanki yeni ayıyı kabul edecekmişim gibi! O zaman beni de yepyeni bir kardeşle değiştirselerdi ya! İşte o günden sonra Bernard evladım oldu. Her şeyimi Bernard'a bırakacağım. Eğer içinizi rahatlatacaksa sizi de evlat edinmek istiyorum."

"Gerçekten isterim. Kendimi daha iyi hissedeceğime eminim Oscar."

"O zaman anlaştık, el sıkışalım Rose Anne!"

Sonra Peggy'nin odasını hazırlamaya gittik. Dönüşü için çikolatalar getirdik, her tarafa çiçekler koyduk.

Sonra uyudum. Aslında böyle bir zamanda uyumam çılgınlık.

Akşam üzerine doğru Rose Anne beni uyandırdı ve ameliyatın iyi geçtiğini, Mavi Peggy'nin odasına döndüğünü söyledi.

Birlikte onu görmeye gittik. Ailesi başucundaydı. Bu işi kim yaptı, Mavi Peggy mi, Rose Anne mi bilmiyorum ama beni tanıyor, kim olduğumu biliyor gibi bir halleri vardı. Çok kibar davrandılar, bir sandalye çekip aralarına oturttular. Kayınvalidem ve kayınpederimle birlikte karımın başucunda bekledim.

Memnundum çünkü Peggy hâlâ mavimtıraktı. Doktor Düsseldorf geldi, kaşının birini havaya kaldırdı ve ilerleyen saatlerde bu durumun değişeceğini söyledi. Peggy'nin mavi olmayan annesine baktım, gerçekten çok güzeldi ve kendi kendime, *Peggy, karım, ne renk olursa olsun yine de onu çok seveceğim,* dedim.

Peggy gözlerini açtı. Bana ve ailesine gülümsedi, sonra tekrar uykuya daldı.

Ailesi rahatlamıştı ama gitmek zorundaydılar.

"Kızımızı sana emanet ediyoruz" dediler. "Sana güvenebileceğimizi biliyoruz."

Peggy gözlerini yeniden açana dek Rose Anne'yle başında bekledik. Sonra dinlenmek için odama gittim.

Mektubu bitirirken, sonuçta bugünün güzel bir gün

olduğunu fark ediyorum. Tam bir aile günüydü. Rose Anne'yi evlat edindim, karımın ailesiyle yakınlaştım. Karım sağ salim geri geldi, gerçi saat on bire doğru pembeleşmeye başladı.

Yarın görüşürüz, öperim,
Oscar.

Not: Bugün dilek yok. Sen de biraz dinlenmiş olursun.

Sevgili Tanrı,

Bugün kırk ile elli yaş arasında bir yerdeydim ve bir sürü aptallık yaptım.

Bunu çabuk geçiyorum çünkü fazla anlatmaya değmez. Mavi Peggy iyiye gidiyor ama Patlamış Mısır'ın gönderdiği, artık bana tahammül edemeyen Çinli geldi ve onunla dudaktan öpüştüğümüzü ispiyonladı.

Sonuçta Peggy, "Her şey bitti, ayrılıyoruz" dedi. İtiraz ettim, karşı çıktım, Çinli'yle olanın bir gençlik hatası olduğunu, ondan çok önce yaşandığını, geçmişimi bana bir ömür boyu ödetemeyeceğini söyledim.

Ama direndi. Bu da yetmedi, beni çılgına çevirmek için Çinli'yle arkadaş oldu ve onları birlikte eğlenirlerken duydum.

Sonra Brigitte, yani herkese yapışan o trizomik kız –aslında bu normal çünkü trizomikler sevgi ve şefkat doludurlar– odama geldi ve ben de onun beni her yerimden öpmesine izin verdim. Ben izin verince sevinçten çılgına döndü. Sahibiyle

oyunlar oynayan ve çok eğlenen bir köpek gibiydi. Sorun şu ki Einstein koridordaydı. Evet belki kafasında su vardı ama gözünde perde yoktu. Her şeyi gördü ve doğruca Peggy ile Çinli'ye anlatmaya gitti. Odamdan dışarıya adım bile atmamama rağmen şimdi herkes bana çapkın muamelesi yapıyor.

"Rose Anne, Brigitte'e beni çeken ne oldu bilmiyorum."

"Orta yaş bunalımı Oscar. Erkekler böyledir, kırk beş-elli yaşlarına gelince kendilerini sınarlar, sevdiklerinden başka kadınların da onlardan hoşlanabileceklerini kendilerine ispat etmek isterler."

"Pekâlâ, normalim ama aynı zamanda da aptalım, değil mi?"

"Evet, tamamen normalsin."

"Ne yapmam gerek?"

"Sen kimi seviyorsun?"

"Peggy'yi, sadece Peggy'yi."

"O zaman söyle ona. İlk ilişki kırılgandır, her zaman sallantıdadır ama eğer doğru ilişkiyse onu korumak için mücadele etmek gerekir."

Tanrı, yarın Noel. Noel'in senin doğum günün olduğunun hiç farkında değildim. Peggy'yle barışmamız için çaba göster çünkü bu yüzden mi bilmiyorum ama bu akşam çok üzgünüm ve hiç cesaretim yok.

Yarın görüşürüz, öperim,
Oscar.

Not: Artık arkadaş olduğumuza göre söyle bakalım, sana doğum gününde ne alayım?

Sevgili Tanrı,

Bu sabah, saat sekizde, Mavi Peggy'ye onu sevdiğimi, yalnızca onu sevdiğimi, onsuz bir hayat düşünemediğimi söyledim. Ağlamaya başladı, bana büyük bir kederden kurtulduğunu itiraf etti çünkü o da sadece beni seviyormuş ve artık pembe olduğu için başka birini asla bulamayacağını düşünüyormuş.

Sonra tuhaf bir şey oldu ve ikimiz de salya sümük ağlamaya başladık ama çok hoştu. Bir çift olarak yaşamak çok güzel. Özellikle de ellisinden sonra, pek çok tecrübeyi geride bırakmış şekilde.

Saat on olunca, gerçekten de Noel olduğunu, Peggy'yle kalamayacağımı çünkü ailesinin –kardeşleri, amcaları, yeğenleri, kuzenleri– odasına çıkarma yapacağını ve benim de bizimkilere katlanmak zorunda olduğumu hatırladım. Yine bana ne getirmişlerdi ki? On sekiz bin parçalık yapboz mu? Kürtçe kitaplar mı? Bir kutu kullanma kılavuzu mu? Sağlıklı olduğum zamanlardan bir portrem mi? Kuş beyinli

bu alıklarla birlikteyken ufukta tehdit vardı, her şey mümkündü ama tek bir şey kesindi: Berbat bir gün geçirecektim.

Hızla karar verdim ve kaçışımı planladım. Biraz değiş tokuş: oyuncaklarım Einstein'a, yorganım Çifte Kavrulmuş'a, şekerlerim Patlamış Mısır'a. Biraz gözlem: Rose Anne gitmeden önce mutlaka danışmaya uğrardı. Biraz tahmin: Ailem öğleden önce gelmeyecekti. Her şey yolunda gitti: Saat on buçukta Rose Anne beni öptü, ailemle birlikte iyi bir Noel geçirmemi diledi ve soyunma odalarının olduğu katta gözden kayboldu. Islık çaldım. Einstein, Çifte Kavrulmuş ve Patlamış Mısır beni çabucak giydirdiler, kaldırarak aşağı indirdiler ve Rose Anne'nin arabasına kadar taşıdılar. Rose Anne'nin arabası otomobilin keşfinden önce üretilmiş olmalıydı. Kötü bir mahallede büyümüş olmak gibi bir şansa sahip olan Patlamış Mısır'ın açamayacağı kapı yoktu. İki hamlede arka kapıyı açtı, beni ön koltuk ile arka koltuğun arasındaki boşluğa yatırdılar. Sonra da kimseye çaktırmadan binaya döndüler.

Rose Anne oldukça uzun bir süre sonra arabaya bindi, çalıştırmadan önce on-on beş defa arabayı öksürttü ve deli dana gibi hareket etti. Aslında zekice, bu tip arabalar, yani otomobilden önce yapılanlar çok şamata yapıyorlar, hızlı gittiğin hissine kapılıyorsun ve lunaparktaki arabalar gibi sallanıyorlar.

Sorun şu ki Rose Anne araba kullanmayı dublör bir arkadaşından öğrenmiş olmalıydı, hiçbir kurala uymuyordu; ne ışıklara, ne kaldırımlara ne de kavşaklara dikkat ediyordu, araba bazen havalanıyordu. İçeride epey gürültü patırtı

oldu, durmadan kornaya bastı. Ayrıca kelime haznemi de oldukça geliştirdi, karşı yönden gelen arabalara her türden korkunç lafı savuruyordu, bir kez daha anladım ki bu güreş tam bir hayat okuluydu.

Vardığımızda zıplayıp birden ortaya çıkmaya ve "Hu hu! Rose Anne!" demeye karar vermiştim fakat Rose Anne'nin evine doğru devam eden bu engelli yarış çok uzun sürdü ve uyuyakaldım.

Uyandığımda etraf kararmıştı, hava soğuktu, her taraf sessizdi ve nemli bir paspasın üzerinde yatıyordum. İşte o zaman ilk kez aptalca bir şey yaptığımı düşündüm.

Arabadan çıktım. Kar yağmaya başladı. *Fındıkkıran*'daki "Kar Tanelerinin Valsi" gibi güzel değildi. Dişlerim takırdıyordu.

Büyük, ışıl ışıl bir ev gördüm. Yürüdüm. Kendimi iyi hissetmiyordum. Zile basmam gerekiyordu, son bir hamle yapmak istedim ama paspasın üzerine yığılıp kaldım.

Rose Anne beni orada buldu.

"Ama... ama..."

Sonra eğildi ve mırıldandı.

"Canım benim."

O anda, belki de aptalca bir şey yapmadığımı düşündüm.

Beni göz kırpıştırıp duran kocaman bir Noel ağacının olduğu salona götürdü. Rose Anne'nin evinin böylesine güzel olmasından etkilenmiştim. Beni ateşin başında ısıttı, sonra da koca bir bardak sıcak çikolata içtik. Beni azarlamadan önce iyi olduğumdan emin olmaya çalıştığını düşünüyordum. Kendime gelme işini biraz yavaştan alıyordum o

yüzden, aslında çok da zorlanmıyordum çünkü gerçekten çok yorulmuştum.

"Herkes seni hastanede arıyor Oscar. Telaşlanmışlar. Ailen perişan durumda, polise haber verdiler."

"Hiç şaşırmadım. Ellerime kelepçe takılınca onları daha çok seveceğimi sanacak kadar aptallarsa..."

"Niye onlara böyle sitem ediyorsun?"

"Benden korkuyorlar. Benimle konuşmaya cesaret edemiyorlar. Onlar cesaretlerini kaybettikçe canavara benzediğim hissine daha çok kapılıyorum. Neden onları böylesine dehşete düşürüyorum? Bu kadar mı çirkinim? Pis mi kokuyorum? Fark etmeden bir ahmağa mı dönüştüm?"

"Onlar senden korkmuyorlar Oscar, hastalıktan korkuyorlar."

"Hastalığım benim bir parçam. Hasta olduğum için farklı davranmaları gerekmez. Yani sadece sağlıklı bir Oscar'ı mı sevebiliyorlar?"

"Seni seviyorlar Oscar. Bana söylediler."

"Onlarla konuştunuz mu?"

"Seninle böyle iyi anlaştığımız için bizi çok kıskanıyorlar. Yok kıskanmıyorlar, daha çok üzülüyorlar. Üzülüyorlar çünkü kendileri bunu başaramıyor."

Omuz silktim ama şimdiden kızgınlığım biraz geçmişti. Rose Anne bana bir sıcak çikolata daha yaptı.

"Biliyorsun Oscar, bir gün öleceksin ama ailen, onlar da ölecek."

Söyledikleri beni etkilemişti. Şimdiye kadar hiç böyle düşünmemiştim.

"Evet, onlar da bir gün ölecekler. Tek başlarına. Tabii çok sevdikleri biricik evlatları Oscar'la barışamamanın verdiği derin vicdan azabıyla."

"Böyle şeyler söylemeyin Rose Anne, kendimi kötü hissediyorum."

"Onları düşün Oscar, öleceğini anladın çünkü sen çok akıllı bir çocuksun. Ama yalnızca senin ölmeyeceğini anlamadın. Herkes ölür. Ailen bir gün ölecek. Ben bir gün öleceğim."

"Evet ama yine de öne ben geçtim."

"Doğru. Öne sen geçtin. Peki ama acaba öne geçme bahanesiyle her şeye hak mı kazandın? Diğerlerini unutma hakkı mı elde ettin?"

"Anladım Rose Anne, çağırın onları."

İşte böyle Tanrı, devamını kısa kesiyorum çünkü bileğim yoruldu. Rose Anne hastaneye haber verdi, onlar da aileme. Rose Anne'nin evine geldiler ve Noel'i hep beraber geçirdik.

Ailem geldiğinde onlara şöyle dedim:

"Sizden özür diliyorum, bir gün sizin de öleceğinizi unutmuşum."

Bu cümle onları nasıl etkiledi bilmiyorum ama eskisi gibi oldular ve hep birlikte muhteşem bir Noel akşamı geçirdik.

Tatlı yedikten sonra Rose Anne televizyonda gece yarısı ayinini ve önceden kaydettiği bir güreş karşılaşmasını izlemek istedi. Yıllardır bunu hep yaptığını, gece ayininden önce bacak bacak üstüne atıp seyretmek için bir maç bulundurduğunu, bunun çok hoşuna gittiğini söyledi. Hep birlikte gecenin maçını izledik. Harikaydı. Mefisto,

Jan Dark'a karşı! *Mayolar ve çizmeler... Ne cesur kızlardı!* Tıpkı kıpkırmızı olan ve güreşi sevmeye başlayan babamın dediği gibi. Birbirlerinin yüzlerine vurdukları darbelerin sayısı inanılır gibi değildi. Ben böyle bir maç yapsaydım herhalde yüz defa ölürdüm. Rose Anne bu durumun antrenmanlara bağlı olduğunu söyledi. Suratına ne kadar darbe alırsan o kadar dayanırmışsın. Hiçbir zaman umudunu yitirmemen de gerekirmiş. Sonunda kazanan Jan Dark oldu. Gerçekten de başlangıçta öyle görünmüyordu; bu seni sevindirmiş olmalı.

Bu arada doğum günün kutlu olsun Tanrı. Beni, Kongo'da fillerle birlikte yaşayan ve veterinerlik yapan büyük oğlunun yatağına yatıran Rose Anne, senin için en güzel doğum günü hediyesinin, benim ailemle barışmam olduğunu söyledi. Açık yüreklilikle söylemeliyim ki benim için pek hediyeden sayılmaz. Ama Rose Anne, yani senin eski dostun böyle diyorsa...

Yarın görüşürüz, öperim,
Oscar.

Not: Az daha dileğimi unutuyordum: Ailem hep bu akşamki gibi kalsın. Tabii ben de. Harika bir Noel'di, özellikle de Mefisto ile Jan Dark'ın maçı! Ayin için kusura bakma, o kadar kalamadım.

Sevgili Tanrı,

Altmışımı geçtim ve dün akşam yaptığım bütün aşırılıkların hesabını ödedim. Bugün pek formda değilim.

Tekrar evime, hastaneye döndüğüm için çok mutluyum. İnsan yaşlanınca böyle oluyor, seyahat etmeyi hiç sevmiyormuş. Gerçek şu ki bir kez daha buradan ayrılmaya hiç niyetim yok.

Sana dünkü mektubumda anlatmadığım bir şey var. Rose Anne'nin evinde, merdivenin yanındaki bir rafta Mavi Peggy'nin bir heykeli var. Yemin ederim. Aynısının tıpkısı, alçıdan yapılmış, aynı tatlı yüz, elbiselerinde ve teninde aynı mavi renk. Rose Anne onun Meryem Ana olduğunu söyledi, senin annenmiş, ailesinde nesilden nesile geçen bir heykelcikmiş. Onu bana vermeyi kabul etti. Ben de başucumdaki masaya koydum. Zaten Rose Anne'yi evlat edindiğimden ailesine geri dönecek.

Mavi Peggy iyileşiyor. Bugün tekerlekli sandalyeyle beni ziyarete geldi. Heykeli görünce kendini tanımadı ama bir-

likte iyi vakit geçirdik. Birlikte, el ele, *Fındıkkıran*'ı dinledik ve bu bize güzel zamanları hatırlattı.

Daha fazla yazamayacağım çünkü kalem bana biraz ağır geliyor. Burada herkes, ziyarete gelen ailelerin personele bolca dağıttığı çikolata, kaz ciğeri, kestane şekeri, şampanya yüzünden hasta. Hatta Doktor Düsseldorf bile. Beni ziyarete gelirsen çok sevinirim.

Öpüyorum, yarın görüşürüz,
Oscar.

Sevgili Tanrı,

Bugün yetmişli yaşlarımı geçip seksenlerime yaklaştım ve çok düşündüm.

Öncelikle, Rose Anne'nin Noel hediyesini kullandım, sana anlatmış mıydım bilmiyorum. Bu hediye bütün ömrü tek bir gün olan Sahra bitkisi. Tohum sulanınca tomurcuklanıyor, dal çıkıyor, yapraklanıyor, çiçek açıyor, tohum döküyor, soluyor, büzülüyor ve gece, hop... her şey bitiyor. Muhteşem bir hediye, böyle bir şey icat ettiğin için sana teşekkür ederim. Bu sabah yedide ben, Rose Anne ve ailem tohumu suladık –bu arada sana söyledim mi bilmiyorum, ailem şu sıralar Rose Anne'de kalıyor çünkü daha yakın– ve suladıktan sonra bütün gelişimini takip edebildim. Çok duygulandım. Şurası kesin ki bir çiçek olarak çelimsiz ve narin. Yani baobaba benzer bir tarafı yok ama bizim önümüzde gün boyunca hiç durmadan, sanki büyük bir bitki gibi görevini cesurca yerine getirdi.

Mavi Peggy'yle birlikte *Tıp Sözlüğü*'nü okuyup durduk. Bu onun en çok sevdiği kitap. Hastalıklara bayılıyor, acaba ileride hangilerine yakalanırım diye kendine sorup duruyor. Bense daha çok kendimle ilgili kelimelere baktım: "hayat", "ölüm", inanç", "Tanrı". İnanmayacaksın ama hiçbirini bulamadım! Dikkat, bu durum hiçbirinin birer hastalık olmadığının ispatı; ne hayat, ne ölüm, ne inanç ne de sen. Bu da iyi bir haber. Bununla birlikte böyle ciddi bir kitapta ciddi soruların cevapları olmalıydı, değil mi?

"Rose Anne, sanırım *Tıp Sözlüğü*'nde yalnızca özel şeyler var, yani kimi insanların başına gelebilecek problemler ama hepimizi ilgilendiren hayat, ölüm, inanç, Tanrı gibi şeyler yok."

"Belki de *Felsefe Sözlüğü* almalısın Oscar. Ama şunu da söyleyeyim, aradığın şeyleri bulduğunda hayal kırıklığına uğrama ihtimalin de var. Her kavram için çok farklı cevaplar bulabilirsin."

"Peki bu nasıl oluyor?"

"En ilginç sorular soru olarak kalır. Bir gizem taşırlar. Her cevaba bir 'belki' eklemek gerekir. Hayatta sadece faydasız soruların kesin cevapları vardır."

"Yani 'hayatın' çözümü yoktur mu demek istiyorsunuz?"

"'Hayatın' pek çok çözümü vardır, yani tek bir çözümü yoktur demek istiyorum."

"Bence Rose Anne, hayatın yaşamaktan başka çözümü yoktur."

Doktor Düsseldorf bizi görmeye geldi. Durumu daha da manidar kılan siyah kalın kaşlarıyla etrafta mahzun mahzun dolaşıyordu.

"Acaba kaşlarınızı tarıyor musunuz Doktor Düsseldorf?"

Etrafına bakındı, şaşırmıştı, doğru duyup duymadığını Rose Anne ile bizimkilere sorar gibiydi. Sonra boğuk bir sesle, "Evet" dedi.

"Şu yüz ifadesini bırakın artık Doktor Düsseldorf. Bakın, açık konuşacağım, ben tedaviye her zaman uydum. Siz de hastalığım boyunca kusursuzdunuz. Böyle suçlu gibi davranmaya bir son verin artık. Eğer insanlara Latince isimli hastalıklara yakalandıklarını, iyileşmelerinin mümkün olmadığını söylemek, kötü haberleri vermek zorundaysanız bu sizin hatanız değil. Biraz sakinleşin. Rahatlayın. Siz Tanrı Baba değilsiniz. Doğaya hükmeden siz değilsiniz. Siz sadece tamircisiniz. Biraz yavaşlayın, kendinize biraz vakit ayırın Doktor Düsseldorf, üzerinizdeki baskıyı azaltmalı ve kendinize fazla önem vermemelisiniz, aksi takdirde bu mesleğe uzun süre devam edemezsiniz. Bakın şimdiden ne hale gelmişsiniz."

Beni dinlerken Doktor Düsseldorf'un ağzı bir yumurtayı çiğnemeden yutuyormuş gibiydi. Sonra gülümsedi, gerçek bir gülümsemeydi ve beni kucakladı.

"Haklısın Oscar. Bunları söylediğin için teşekkür ederim."

"Rica ederim doktor. Hizmetinizdeyim. Ne zaman ihtiyacınız olursa buyurun."

İşte böyle Tanrı. Bir taraftan da hâlâ beni ziyaret etmeni bekliyorum. Gel. Çekinme. Bu aralar etrafımda pek çok insan var ama gel. Gerçekten çok memnun olacağım.

Yarın görüşürüz, öperim.
Oscar

Sevgili Tanrı,

Mavi Peggy gitti. Ailesinin yanına döndü. Aptal değilim, bir daha onu göremeyeceğimi çok iyi biliyorum.

Sana yazmayacağım çünkü çok üzgünüm. Peggy ve ben, bir ömrü birlikte geçirdik ve şimdi yatağımda yalnız, kel, güçsüz ve yorgun yatıyorum. Yaşlanmak berbat bir şey.

Bugün seni hiç sevmiyorum.

Oscar.

Sevgili Tanrı,

Geldiğin için sağ ol.

Tam zamanında geldin çünkü durumum pek iyiye gitmiyor. Kim bilir belki de dünkü mektubuma kırıldın...

Uyandığımda doksan yaşında olduğumu düşündüm ve yağan karı izlemek için başımı pencereye çevirdim.

Ve o anda geldiğini anladım. Sabah vaktiydi. Yeryüzünde yapayalnızdım. Öyle erkendi ki hem kuşlar uyuyordu hâlâ hem de gece nöbetçisi Madam Ducru biraz kestiriyordu. Sen de o sırada gündoğumunun son hazırlıklarıyla uğraşıyordun. Zorlanıyordun ama ısrarcıydın. Gökyüzünün rengi değişmeye başlamıştı. Beyazları, grileri, mavileri çekiştirip geceyi iteliyordun. Dünyayı yeniden canlandırıyordun. Hiç durmuyordun. İşte o anda senin ile bizim aramızdaki farkı anladım, sen yorulmak nedir bilmeyen birisin! Bıkıp usanmıyorsun. Hep iş başındasın. Gündüz! Gece! İlkbahar! Kış! Mavi Peggy! Oscar! Rose Anne! Bu ne enerji!

Senin orada olduğunu anlamıştım. Bana sırrını veriyordun: Her gün dünyaya sanki ilk kez görüyormuşsun gibi bak!

Öğüdünü tuttum ve özenle yerine getirdim. İlk defa. Işığı, renkleri, ağaçları, kuşları, hayvanları hayran hayran izliyordum. Burnumdan girip içime dolan havayı hissediyordum. Bir katedralin tavanına yükselen sesler gibi koridoru dolduran sesleri dinliyordum. Yaşadığımı hissediyordum. Katıksız bir sevinçle titriyordum. Var olmanın mutluluğuyla. Büyülenmiştim.

Bana bunu yaptığın için sağ ol Tanrı. Elimden tutup gizemi seyretmem için o gizemin tam kalbine götürmüşsün gibi hissettim. Teşekkür ederim.

Yarın görüşürüz, öperim.
Oscar.

Not: Dileğim: Acaba ailem için de bu gündoğumunu tekrar edebilir misin? Sanırım Rose Anne zaten biliyordur. Tabii Peggy için de yaparsan, yani vaktin olursa...

Sevgili Tanrı,

Bugün yüz yaşındayım. Tıpkı Rose Anne gibi. Çok uyuyorum ama kendimi iyi hissediyorum.

Annem ve babama hayatın tuhaf bir hediye olduğunu anlatmaya çalıştım. Başlangıçta bu hediye fazla abartılır: Sonsuz yaşama sahip olduğu sanılır. Sonra verilen değer azımsanır, küçümsenir, herkes ona berbat der, kısa bulur, ondan kurtulmaya hazır gibidir. Sonunda anlaşılır ki hayat bir hediye değil emanettir. Ödünç verilmiştir. O zaman herkes onu hak etmeye, ona layık olmaya çalışır. Tam yüz yaşında olan ben, neden bahsettiğimin farkındayım. İnsan yaşlandıkça hayatı takdir etmek için daha fazla zevk sahibi olmalı. Daha hassas olmalı. Ustaca davranmalı. Herhangi bir sersem on ya da yirmili yaşlarında hayatın keyfini sürebilir ama yüz yaşındayken, artık hareket edemez duruma gelince insan aklını kullanmalı.

Ailemi gerçekten ikna edebildim mi bilmiyorum.

Onları ziyaret et. Bu işi bitir. Ben biraz yoruldum.

Yarın görüşürüz, öperim.

Oscar.

Sevgili Tanrı,

Yüz on yaşındayım. Bu çok fazla. Sanırım ölmeye başlıyorum.

Oscar.

Sevgili Tanrı,

Küçük çocuk öldü.

Ben her zaman pembeli kadın olarak kalacağım ama artık Rose Anne olmayacağım. Ben sadece Oscar'ın Rose Anne'siydim.

Bu sabah, ailesiyle birlikte kahve içmeye gittiğimiz o yarım saatte aramızdan ayrıldı. Bunu bizsiz yaptı. Sanırım bizi düşündüğü için o zamanı bekledi. Onun yok olup gittiğini görünce düşeceğimiz dehşetten bizi korumak ister gibiydi. Sonuçta bize göz kulak olan o oldu.

Çok ama çok üzgünüm. Oscar orada ve onu oradan çıkaramam. Bu akşama kadar gözyaşlarımı kendime saklamam gerek çünkü acımı ailesinin o tarifi imkânsız acısıyla kıyaslamak istemem.

Oscar'ı karşıma çıkardığın için sağ ol. Onun sayesinde soytarılıklar yaptım, efsaneler uydurdum, hatta güreş bile öğrendim. Onun sayesinde güldüm ve sevindim. Sana inan-

mama yardımcı oldu. Sevgiyle doluyum, içimi yakıyor. Bana öyle çok sevgi verdi ki geri kalan tüm yaşamım için yeter.

Yakında görüşürüz,
Rose Anne.

Not: Son üç gün Oscar başucuna bir yazı asmıştı. Sanırım seninle ilgiliydi. Şöyle yazıyordu: "Yalnızca Tanrı beni uyandırabilir."